

altjaa kunde ønske at høre den ærede Ministers Mening, er med Hensyn til Inddelingen i Straffegrader, som jeg synes staaer i Modsigelse til Loven af 30te November 1857, hvortil det udtrykkelig er fastsat, at der kun skal være een Straffegrad for Forbedringshuusfangerne, nemlig Isoleringssystemet.

Ischering: Det forekommer mig, at det i en væsentlig Grad ligger udenfor det foreliggende Spørgsmaal, hvorledes de forskellige Fængselsstraffe anvendes som Straffemiddel, og at det, hvorom det her dreier sig, er: Er det virkelig saa, at der, uden at holde sig specielt til nogen Art Fængsel, savnes gode Fængsler, som ere stikede til en hensigtsmæssig Opbevaring af Fangerne og til en hensigtsmæssig Anvendelse af dem. Jeg troer, at det efterhaanden fuldstændig er blevet anerkjendt — det var allerede forudsæet i 1842, at saadanne Forhold vilde indtræde — at en Deel af de Bygninger, som nu benyttes til Fængsler, have meget væsentlige Mangler, som paa de fleste Steder maae afhjælpes ved Ombygning. Det, som her ligger for i dette Lovudkast, udenfor det simple Forlangende om Midler til at ombygge eller bygge af Nytt de Fængsler, som savnes, er, om man indenfor disse Fængslers Grændser skal staae Midler til delviis at anvende det affondrede Fængselsystem. Det synes jo fra alle Sider at være anerkjendt ved de Erfaringer, som nu efterhaanden ere blevne gjorte paa mange Steder, at, medens det affondrede Fængselsystem eller Straf i affondrede Fangeceller i mange Henseender er gavnlig og nyttig ved nogle Fanger, er det ved andre i mange Tilfælde ikke helbig og knap anvendelig, og jeg forestiller mig, at det er paa Grund deraf, at Regjeringen er kommet til et blandet System, det vil sige til i ethvert Fængsel at have Midler ved Haanden til at anvende det affondrede Fængselsystem paa de Fanger, som særlig ere stikede til at underkastes denne Behandling, og derimod anvende det mindre kostbare og med Hensyn til den daglige Udøvelse af Virksomheden mindre indsnævrede Fængselsystem der, hvor man antager, at det bedst passer. Det, der foreligger her som ganske Nytt, er at samle samtlige qvindelige Fanger i eet Fængsel her i

Kjøbenhavn. Det har vist mange Fordele saaledes at samle alle disse Fanger paa eet Sted, naar Antallet ikke er større, end at det med Bequemmelighed kan oversees, og Stedet, hvor Fangerne befindes sig, giver tilstrækkelig Beskæftigelse for den Art Fanger, og begge Dele er Tilfældet her. Det qvindelige Fængsel, som her er foreslaaet, vil ikke komme til at optage flere Fanger end de, man hidtil med Held har kunnet behandle under een Bestyrelse, og Kjøbenhavn er en saa stor By, at den mere end de fleste Steder er stikket til at staae Beskæftigelse netop til qvindelige Fanger; men jeg skal dog bemærke, at det har været meget ønsket fra Viborg Fængsel, hvor Klædefabrikationen har været drevet med en vis Dygtighed, at beholde der et vist Antal qvindelige Fanger, eftersom man anseer disse bedre stikede til visse Dele af denne Tilvirkning, end de mandlige i Almindelighed ville være. Hvorvidt denne Betragtning burde føre til at forandre Noget i Planen, skal jeg her ikke nærmere gaae ind paa, da jeg ikke turde paatage mig at føre det til nogen Afgjørelse; jeg har kun fremført det her som Noget, hvorpaa jeg troer at burde henlede de Medlemmers Opmærksomhed, som nærmere kunne blive beskæftigede med denne Sag, og ligeledes den ærede Ministers, for gjentagende at tage dette Spørgsmaal under Overveelse. Jeg erkjender tilfulde, at Anlægget, Dpførelsen og Vedligeholdelsen af et qvindeligt Fængsel i Viborg, som kun skulde optage et ringe Antal Fanger, vilde blive kostbart; at beholde dem i samme Bygning, hvor de mandlige Fanger ere tilstede, har man, troer jeg, med Rette erkjendt for at være en Mangel, og at bygge et heelt nyt for dem affondret Fængsel vil føre til en Lethdelig Udgift. Dog kunde det være, at begge Dele burde bringes i Anslag ligeoverfor hinanden, for at komme til Kundskab om, hvad saavel det ene som det andet System vilde koste, saaledes at man kunde vælge derimellem. Det forekommer mig forøvrigt, som om det er en helbig betraadt Bei, at man har frigjort sig fra de Bestemmelser, som findes, jeg troer i Forordningen af 1842, hvis Udøvelse vilde have paadraget Staten betydelige Udgifter af en tvivlsom Nytte. Jeg troer ogsaa, at man